

PROSTOR

pro vaše příběhy

Příběh vojáka

Robert Aubell již od malička sliboval rodičům, že se z něho stane baseballový hráč. Byl štíhlý, ale současně docela svalnatý. Ačkoli nebyl v žádném případě nápadně hezký, jeho snědá tvář lemovaná plavými vlasy mohla být při bližším pohledu považována za vcelku pohlednou.

V tom sportu projevoval nadání, a tak se po absolvování studia rozhodl vstoupit do prestižního baseballového týmu. Jeho rodiče byli na svého syna hrdí. Ačkoli to byl jen chlapec z malého města, měl všechny předpoklady stát se profesionálním hráčem baseballu. Taková budoucnost byla pro něj už jistá.

Tato cesta však pro něj již nebyla otevřená.

Jak Robert dospíval, místo, aby se stal baseballovou hvězdou, ocitl se na bojišti v jedné zemi, daleko od milované vlasti. Zařízení na těžbu ropy nepřátelského národa, s nimiž jeho země bojovala, byla skrytá. Mísí 23. Národní Armády, do které Robert patřil, bylo zaútočit na ta zařízení a převzít nad nimi úplnou kontrolu.

V družstvu bylo celkem sto lidí. Jejich strategií bylo rozdělit se do čtyř skupin a udeřit na cíl ze všech stran. Neměl to být náročný úkol, přesto se ale nakonec všechno bylo úplně jinak. Najednou se kolem rozlehlý výbuchy, a když se ohlédl, uviděl, jak se jeho kamarádi zmateně rozbíhají a utíkají pryč.

„Utíkejte!“ zakřičel zoufale někdo z přeživších.

Prozradil někdo z jejich strany nepříteli plány? Nebo byl ten druhý národ, s kterým válčili, o krok napřed? Měl to být překvapivý útok, ale místo toho byli napadeni jako první. Současný nálet ze všech čtyř stran spolu s náhlým deštěm kulek uprostřed tmy zničil všechno, co jejich velitelé naplánovali.

Ti ranění, mrtví i prchající z jejich oddílů byli velmi mladí muži. Lišili se od poučených žoldáků. Byla to mládež, která pouze věděla, jak správně provozovat zemědělskou techniku. Byl tam chlapec, který jim vyprávěl, že se chtěl stát spisovatelem. Byl tam muž, který se svěřil s tím, že má manželku, která čeká jejich druhé dítě. Nikdo z nich si nepřál bojovat. Přesto bez hledu na jejich sny a touhy, všichni museli přijít sem, na toto cizí a tak vzdálené místo – a válčit.

Poté, kdy si Robert koutkem oka potvrdil, že všichni, kdo přežili, utíkali bezhlavě z místa boje, se také bez dechu vrhl mezi trnité keře a do houštin. Byl zděšený z toho, že mohl a může zemřít, ať uteče, kam uteče. Všude kolem a za sebou slyšel bolestivé výkřiky

a střelbu, a to od okamžiku, kdy jeho nohy vyrazily na útěk. Z toho Robert co kolem sebe vnímal a registroval děsivou skutečnost, že zřejmě už skoro všichni jeho soudruzi v boji zahynuli.

Cítil, že se z lovce stal terčem, který může být zasažen během několika sekund. Najednou pocítil ten obrovský rozdíl. V tom prvním případě prožíval strach z toho, že bude muset zabíjet jiné lidské bytosti, a teď zažíval hrozný strach, že sám přijde o svůj život. Ani jeden to nebyl dobrý pocit, ale jako všechny lidské bytosti, ani on nechtěl zemřít. Upřednostňoval spíš zabití druhých před tím, aby byl odstraněn sám. Přesto v tuto chvíli však byl Robert mezi těmi, kteří měli a budou zabiti.

„Počkej!“ ozvalo se zezadu a majitel toho hlasu k němu klusal se zbraní v ruce. Ve tmě bylo možné spatřit jen neostrou siluetu. Byl to nejmladší člen skupiny, skoro ještě dítě.

„Adame..!“ Robert vykřikl radostí a popadl chlapce za ruku. „Jsem tak rád, že tě vidím!“

„Roberte, já jsem taky rád, že jsi tady a živý. Prosím, neopouštěj mě! Nenechávej mě samotného!“ Adam zoufale prosil a plakal.

Byl to sotva patnáctiletý kluk, vlastně školák. Adam byl nejslabším a nejmladším členem týmu, neúčastnil se bojových akcí a pracoval v jejich oddílu jako výpomocná síla. Podle národního dekretu byli všichni muži nad šestnáct let bezpodmínečně zařazeni do armády, a těm v mladším věku bylo řečeno, že dostanou odměnu, pokud se přihlásí dobrovolně. Robert si vybavil, jak Adam jednou mluvil hraně hrubým tonem o tom, jak se přihlásil jen proto, aby měl na úhradu nákladů na léčení své nemocné matky.

„Co teď?“ ptal se sám sebe v duchu Robert. Přál si, aby Adam zůstal na živu, cítil, že by se o něj teď jako starší měl postarat, když najednou se jeho nohy samy pohnuly. Převládla jeho vlastní pud sebezáchovy...

„Co to, proboha, děláš?“ opět se zeptal v duchu sám sebe. „Dokázal bych tohle dítě opustit a utéci od něj, abych se zachránil jen já sám?“

Jeho oči náhle dohlédly až za temnotu. „Jak bych tě mohl opustit, Adame! Jsem rád, že jsi naživu! Pojďme se spolu někam schovat!“

Oba dva zrychlili. Během běhu do jejich uší zaznívaly z různých směrů bolestné výkřiky. Pokud by se ocitli na špatném místě, mohla by tam na ně čekat smrt

s připravenou kosou.

„Ne...Nechci zemřít, nechci zemřít...“ Adamův tichý nářikavý šepot a děsivý křik kolem v Robertových uších bolely tak, jako by do nich někdo vrážel ostrý nůž. „Nechci... Já ještě nechci zemřít. Čeká na mě spousta lidí, které chci znovu vidět, a spousta věcí, které chci udělat...“ zajíkal se chlapec vedle něj.

„To je v pořádku, Adame. Je to v pořádku, ne, bude to v pořádku. Uvidíš. Tak jen teď utíkej, běž. Musíme se dostat co nejrychleji odtud,“ chtěl chlapce uklidnit, ale nemohl říci nic navíc.

Kdyby byl Robert jedním z vyšších důstojníků, dokázal by se v takovéhle bezvýchodné situaci udržet v klidu? Realita však byla taková, že to byl jen mladý muž. Bylo mu něco přes 18 let, takže nemohl být ani náhodou považován za dostatečně dospělého.

„Ach, někdo nás zachraňte. Nechci tady na takovém místě zemřít. Nechci zemřít. Ať to stojí, co to stojí, ale nechci zemřít!“ znovu a znovu zoufale prosil Adam, kterému docházely síly a jeho běh se stával klopýtavější a pomalejší.

Výstřely a výbuchy se pořád ozývaly, byly stále hlasitější, byly již blíž než dříve. Všiml si, že střelami srážené listy padaly ze stromů určitým směrem, a byl tak schopen poznat, že se k nim zezadu blíží nepřítel. Chtěl zastavit vlastní dech, aby uklidnil hlasitý tlukot svého srdce. „Utíkej!“ křiknul na Adama, a v duchu mu rozzlobeně nadával, že není schopen běžet rychleji a hned ho pokáral. „A já tady také nakonec s tebou umřu.“ Přesto ho ale ani na chvíli nenapadlo pustit tu malou ruku. Nikdy by to nemohl udělat! To věděl jistě a Aubell jen pevněji tu dlaň sevřel. „Adame, rychleji!“

Jak běželi, najednou se těsně za nimi ozval silný výbuch. Svět kolem něj na sekundu úplně zčernal. Jeho tělo vzlétlo do výšky, prudce dopadlo na zem a chvíli se po ní kutálelo. Až asi po třech metrech ho zastavil náraz do padlého kmene stromu. V ústech se mu rozšířila chuť krve. Na několik vteřin se jeho vědomí rozmazalo, avšak jeho oči zůstaly otevřené a jeho končetiny se stále mohly hýbat. Byl to skoro zázrak. Byl naživu.

Tohle pravděpodobně nezpůsobila dělostřelecká střela. To musela být bomba. Oprášil tělo, které bylo pokryté špínou od letu po zemi a nárazu, a potvrdil si svou situaci. Cesta, po které běželi s Adamem jen chvíli předtím, se změnila v gigantickou díru. Celé okolí bylo spálené a všechno bylo zčernalé. Robert netušil, čím po nich nepřítel vypálil, ale byl si vědom toho, že jejich pozice byla objevena a že jejich nepřítel nebude mít s nimi slitování.

„A...Adame,“ s uleknutím se Robert podíval na jeho stranu. Všimnul si ruky, kterou nepustil. Ztuhl, když si uvědomil, že chlapec, který tam měl být, není na dohled. „Nikde není... Adame, Adame, jsi někde tady? Ach, nikde ho nevidím, kde je? Není nikde...!!!“

Ruka byla stále teplá a spočívala v sevření jeho dlaně. Zbytek Adamova těla byl pryč. Žádná hlava, trup, žádné nohy. Neviděl nic jiného než polovinu paže, jejíž kosti trčely z roztrhaného masa. Jeho srdce bušilo tak hlasně, že měl pocit, že mu vybuchnou ušní bubínky. Otočil se dozadu. Na odlehleém místě uviděl mezi padlými kmeny chlapcovu hlavu. Nehýbala se.

„Adame!“ zařval a tělem mu projela křeč. Byl na

pokraji pláče, když si všiml, že hlava sebou lehce trhla a její ústa se usmála. Tělo sice neviděl, ale zjevně spočívalo v kráteru po výbuchu.

„Děkuji, že je naživu!“ vykřikl šťastně.

„Počkej na mě,“ vyšlo chraptivě z Adamových úst. Když Robert uslyšel ten hlas a pocítil ještě větší úlevu.

„Je naživu!! On je naživu!!!“

Malá hlava mezi velkými kameny se ještě více pohnula a natočila se tak, aby se na ni lépe viděl. Adam byl celý od krve, ale žil. Žil. Jeho ruka byla sice odtržena, ale stále žil. V okamžiku, kdy se k němu Robert chystal rozběhnout, vzít ho do náruče a pokračovat v útěku do bezpečí, následovaly další výstřely. Nebyly to okázalé zvuky kulek, jako ty předešlé. Připomínaly spíše zvuk trhavin. Robert se zoufale přikrčil k zemi, aby se vyhnul střepinám. Pak se ozval takový zvláštní zvuk, který jakoby nepocházel z tohoto světa. Snášel se odněkud shůry, ale v té tmě a mezi mraky nic neviděl. „Co to je? Kdo to je? Co to má znamenat...?“ Zoufale se rozhlížel a snažil se něco zjistit. Domníval se, že jedi-

nými živými lidmi v celém okolí byli jen Adam a on. Je někdo nebo něco na blízku? Přichází jejich konec? Jeho srdce bilo v divokém bolavém rytmu

„Srdce... Ach, uklidni se. Jsi příliš hlučné. Prosím, uklidni se...“ Pak se potočil ve směru, odkud přicházely výstřely. „Proč tolik střílíš? Bavíš se?“ chtěl zakřičet na neviditelného nepřítele. Jakmile děšť střel přestal, zvedl hlavu a okamžitě si všiml, že se Adamova hlava znehybněla v nepřírozeném úhlu, jeho oči byly najednou prázdné, ústa pootevřená v jakémsi strnulém úsměšku..

„Adame..?“ Adam byl mrtvý.

„Ach..ach...! Aaaach!“ Robertovi vypověděly hlasivky, z úst mu unikaly podivné zoufalé zvuky. Na víc se nezmohl. Potom vyrazil z toho strašného místa tak rychle, jak jen mohl. Stále cítil pohled těch do široka rozevřených vyhaslých očí v zádech. Letěl jako blázen. Srdce se mu znovu bouřlivě rozbušilo v hrudi. Jeho mysl byla rozrušená, jako by mu to v hlavě řvala stovka lidí. Možná to bylo kvůli těm výstřelům. Nebo to bylo kvůli té jediné Adamově větě: „Počkej na mě!“? Cítil v celém těle ohromnou spalující horkost. Připadalo mu, jako by se pekl teplotou svého vlastního těla. „Adam je mrtvý! On je mrtvý!“

Věděl, že na tom bojišti je velmi mnoho dalších lidí, kteří skončili stejně. I je smrt dostihla v podobě

min, střel či tlakových vln způsobených výbuchy. Ale Adam mu byl teď v té chvíli nejbližší.

„Adam je mrtvý. Je mrtvý. To milé dítě je mrtvé!“ honilo se mu dokola zmučeným mozkiem. Z krku mu vycházelo nesrozumitelné sténání. A zmítaly jím pocity, ve kterých se nedokázal vyznat. Ačkoli měl v úmyslu křičet ze všech sil, jeho hlas byl příliš slabý a bezvýznamný a ztrácel se v moři nesčetných dalších zvuků. „Ach.. aach... aaah.. AAAAAAAAAACH!“ Z očí mu tekly proudem slzy. Přestože ale jeho plicím docházel vzduch, jeho nohy se dál pohybovaly a on nepřestával utíkat..

„Ne, nechci zemřít...“, takhle myšlenka ho stejně jako Adama také naprosto ovládla. Takové teď byly jeho nejzřejmější pocity – instinkt přežít a strach ze smrti. „Nechci to, nechci to, nechci to... chci žít, chci odsud pryč. Chci žít zase normálně, i když už nikdy nebudu moci hrát baseball. Je to v pořádku, Nechci zemřít, nechci zemřít. Nepřišel jsem na tohle místo... ze své vlastní vůle“.

„Mami...!! Tati...!“ zaplavila ho náhle další silná emoce vyprovokovaná náhlou vzpomínkou. „Chci ještě něco... Chci aspoň ještě jednou vidět mámu a tátu. Nemůžu přece zemřít, když je tolik lidí, které chci znovu potkat.“

V mysli se mu postupně objevovaly tváře lidí z jeho rodného města, které znal a které měl rád. Nakonec si vybavil úsměv jedné dívky. Byla to tvář jeho milenky, kterou opustil, aniž by poznal chuť jejích rtů a aniž by se s ní stačil rozloučit.

„Colette! Kdybych věděl, že to bude takhle, políbil bych tě a objal. Ach, Colette...!“I v takovém náročném okamžiku života na ni s velkou láskou myslel. „Colette!!!“

Najednou ho osvítilo poznání, že pokud by to vydržel, může kdykoli zemřít, a to i bez poškození svého těla. „Colette! Colette!... A kdyby se to stalo, bylo by politováníhodné, kdyby na mě myslela i po mé smrti. Bylo to příliš žalostné,“ pomyslel si.

„Ne, já ještě nechci zemřít! Ne, nechci zemřít! Ne, nechci! Nechci zemřít. Nechci!. Nechci! Nechci zemřít. Nechci zemřít. Nechci zemřít.... !!! Nechci zemřít na chladné zemi pod osamělou lhotejnou oblohou. Ani nevím, jak mám její jméno vyslovit. Stále nevím nic o skutečné radosti a štěstí v životě. Nevím nic o lásce, o lásce mezi mužem a ženou. Je mi teprve osmnáct let. Žil jsem jen osmnáct let. Mám právo žít déle. Narodil jsem se snad, abych zemřel na tokovém místě? Narodil jsem se, abych byl šťastný? Narodil jsem se, abych trpěl? Copak jsem se nenarodil z lásky svých rodičů? Ano, mám právo být šťastný. Tak je to správné. Vždyť já nechtěl zabít nikoho v této tak vzdálené zemi, já sem jít nechtěl. Vláda rozhodla, že jsme museli jít bojovat. Ale já nechtěl a nechci nikomu ublížit. A taky nechci, abych byl zabit... Jaký má smysl, když se někdo narodí jen proto, aby zabíjel druhé? Proč musíme bojovat jeden proti druhému jen proto, že žijeme daleko od sebe? Co zbývá potom, když jsme zabijeme a pak sami zemřeme? Kdo rozhodl, že věci mají skončit takto? Jsem člověk. Jsem člověk s milujícími rodiči. Mám právo se k nim vrátit. Mám právo na svou lásku, mám právo se k ní vrátit... Chci

domů. Chci se vrátit do svého rodného města. Aaaaach, chci se vrátit. Hned teď chci opustit toto místo a vrátit se. Právě teď. Hned teď. TED.“

„Aaaach..“ z jeho rtů najednou vyšel jiný, hloupě znějící hlas. Jeho záda byla nesnesitelně horká a bolestivá, a po nárazu se musel přikrčit. Jeho nohy ho náhle odmítly nést, kolena už neunesla jeho váhu, a on padl jako bleskem sražený tváří na zem.

„Co.. to je? Připadá mi, jako by mi ze zad tekla rozžhavená láva... Je to příliš... horké...“ Vyprázdnil všechno, co měl v žaludku. „Vždyť jsem už dlouho nic nejedl,“ podivil se. Myslel si, že zvrací, ale pak poznal, že je to krev. Zvracel krev.

„Krev... já... proč?“ Robert se s bolestným sykáním přetočil na břicho. S hrůzou si uvědomil, že to, co teď pomalu a horce stéká po jeho bocích a vpíjí se do země, je také krev. I když byla kolem tma, bylo jasné, že to v žádném případě nemohl být pot. Náhle si byl jistý, že byl zasažen. Pak uslyšel zvuk pomalu se blížících kroků, a když namáhavě pootočil hlavu, aby se aspoň koutkem oka podíval za sebe, zahlédl několik ozbrojených vojáků.

Když ti tři po zuby ozbrojení muži došli skoro k němu a zjistili, že se nemůže hýbat, zasmáli se. Pokud se sázeli, byla to pravděpodobně sázka na to, kdo by ho mohl zabít jediným výstřelem. Nejpravděpodobnější bylo, že se zraněnými zacházeli stejným způsobem.

„Ten je pátý.“

Byli to ještě mladíci zhruba stejného věku jako Robert. Z jejich těl sálalo uspokojení a potěšení z toho, že někoho zahnali do kouta, že ho dostihli a že mají plnou moc nad jeho životem i smrtí. Kdyby se narodili někde jinde a setkali se s jinými lidmi, možná by takhle nedopadli.

Robert rovněž zabil v bojích v přední linii mnoho jemu úplně neznámých lidí, ale právě v téhle situaci pochopil, o čem válka skutečně je. Jednalo se jen o vraždění lidí, čistě a jednoduše. A ti muži se navíc tím bavili, stejně jako lovci, když se jim podaří dostat kořist. A třebaže se vlády a politici snažili hledat důvody, kterými by války ospravedlnili, podstata války se tím nijak neměnila. Je směšné, že si tohle uvědomil až tehdy, kdy sám měl zemřít. Cokoli byl příčinou toho, že národy bojovaly proti sobě, nemělo to na bojišti žádnou hodnotu. Taková byla jasná a krutá pravda. Robert byl vrah, nepřátelé byli vrahové, a ani jeden z nich by neměl jinou možnost, než zabít - a nebo zemřít. A teď byl na řadě on, aby byl zabit..

„Proč se tohle stalo?“

Muži se spolu hlasitě a vesele bavili i přesto, že Robert ležel na zemi u jejich nohou a stále ještě žil.

„Víš, že je to třicet bodů, pokud trefíš záda?“ říkal první z nich.

„Říkal jsem ti, abys mířil na hlavu, že? Hlupáku. Prohrajeme sázku,“ rozčiloval se druhý.

„Dost. Pojdme hledat další kořist. Tenhle se už stejně nemůže hýbat, je po něm!“ ozval se třetí.

„Příště miř líp.“

Robert tušil, že jakmile hovor skončí, dokončí svou práci. Jak to udělají? Může to být tím nejkrutějším způsobem, že svlečou mu třeba jeho oděv a povlečou ho

po ostrém kamení.

Slzy mu znovu vhrkly do očí. „Ne, ne, ne...!“ Jakmile vycítil, že se na něj vysmívající muži nedívají, začal se plazit po zemi, jako poraněné zvíře v zoufalé snaze uniknout.. „Nechci zemřít jako Adam. Ne, ne, ne, ne. Cokoli jiného než tento druh smrti. Pomoc. Pomozte mi. Pomozte mi někdo. Někdo... Bože... Bože..!“

„Hej, neodcházej nám,..!“ zaslechl studený hlas a pak se ozval zvuk výstřelů.

Střela zasáhla jeho nohu. Asi proto, že mu předtím trefili záda a kulka zřejmě poškodila míchu, necítil už žádnou bolest. Jen mu bylo horko. Robert už jen bezmocně ležel a plakal.

„Ten chlap je jako žába.“

„Hnus, Pospěš si a doraž ho.“

„Jo. Zabij ho.“

„Další cíl je hlava, jasný?“

Robert pevně zavřel oči a připravil se na smrt. V ten samý okamžik se znovu ozval ten zvláštní zvuk, který ho zaujal a vyděsil před nedávnem. Teď bylo zcela zřejmé, že ten zvuk přichází z mraků. Pak najednou něco velkého a těžkého, ne, něco ohromného, dopadlo jen kousek od něj. Zvuky rozráženého vzduchu probodávaly vše kolem. Bylo to znamení, že konečně přišlo něco, co by ukončilo takové pošetilé konflikty? Na vteřinu si to ze šoku mysleli všichni, lovci i jejich umírající kořist. Avšak to, co sestoupilo z nebes, nebylo žádné mýthické stvoření, nebyl to žádný anděl pomsty. Nic takového. Byla to jen obří sekera. Její stříbrná čepel byla zbarvená krví. Její rukojeť měla špičatý hrot ve tvaru, který připomínal poupě.

Ale jak se to vezme, i když to byla věc, přesto vypadala, jako z jiného světa, jako nějaké znamení. Znamení? Ale čeho? Sekery byly odedávna symbolickými představiteli všech zbraní – brutálnější než pušky, účinnější než meče. A tak když se taková sekera objevila uprostřed bitevního pole, muselo to způsobit něco velmi tajemného. Hned na to se začaly dít další zvláštní věci. Na temné oboze se teď zcela jasně objevil zdroj toho zvláštního jakoby nezemského zvuku.

„Nightjar!“ vykřikli zděšeně ti tři střelci.

Byl to jednoplošník, dvoumístný stíhací letoun, o něco větší než kompaktní jednomístné čluny. Tvarem se podobal ptákoví, po kterém byl pojmenován. Vyznačoval se velkými křídly a ostrou špičkou trupu, který byl poměrně tenký. Díky své vynikající rychlosti byl většinou používán jako sledovací průzkumné letadlo. Tyhle letouny se vyráběly na vyspělejším severu a distribuovány byly do zaostávajícího zbytku země.

„Komu patří? Na které straně je?“ Robert ani vojáci, kteří se ho chystali zastřelit, se nemohli ani pohnout. Které z válčících stran byl Nightjar spojencem?

Najednou všichni spatřili, jak se pod letadlem na dlouhém železném laně někdo houpal. Nějaká postava. Jak se letadlo sneslo ještě níž, ta osoba natáhla paži, zachytila ohromné topůrko sekery, vyzvedla je mocným trhnutím, a pak se několikrát otočila kolem držáku, pustila se lana a seskočila na zem. Při sledování jejích rychlých a precizních akrobatických pohybů se Robert hluboce nadechl, ale vzduch se mu nedostával. Plíce mu selhávaly.

Tajemná osoba se postavila a pomalu zvedla hlavu. Ve tmě byl zřetelný pouze její bílý obličej. Vypadal jako

květ bílá růže uprostřed noci. Jak se postava k němu přibližovala, rozpoznával Robert v té tváři další podrobnosti. Možná mu blízkost smrti zjasnila smysly, a on i v té temné noci zaregistroval modré duhovky očí, které mu připomínaly vzdálené jižní moře. Viděl také jasnou červeň rtů a jemu se přitom vybavil východ měsíce v poušti. Zlaté vlasy té bytosti projasňovaly tmu a a tak zřetelně v nich vynikala vínová stužka, která je svazovala. Rysy toho obličej, ano byla to žena, by ho dokázaly kdykoli jindy okouzlit. Vypadala jako krásná, okouzlující panenka. V této chvíli ale, v této své temné hodině, necítil nic jiného než panický strach.

„Je mi líto, že jsem přerušila váš určitě zajímavý rozhovor,“ promluvila ta jemná ústa tiše, ale důrazně. „Dovolila jsem si zasáhnout ze shora, snad to nevádí,“ Ten hlas znovu zazněl jasnými zvonivými tóny, jen s nezatelným nádechem ironie. „Kdo z vás je pan Robert Aubell?“

Mluvila tak rozhodně a její vzhled byl tak důstojný, že klidně mohla být buď andělem nebo bohem smrti. Ti tři muži strnuli, nezmožili se na nic. Jen vyjeveně civěli na to zjevení, které si nedokázali vysvětlit a které je evidentně také vyděsilo. Vypadali náhle zmateně. Asi přemýšleli, jestli nemají halucinace. Co dělá tahle žena na bitevním poli? Kde se tady vzala, kdo ji sem vyslal?

Robert, kterému se na chvíli trochu ulevilo, že se na ni jeho vrazi soustředili, ale brzy znovu ovládla hrůza.

„Co..? Cože? Kdo jsi? Proč mě hledáš?“ Robert se trásl strachy, ale současně byl nesmírně zvědavý. A tiše dodal: „T-To jsem já... Já ... já jsem Robert.“

Hned se polekal. Možná to, že té ženě odhalil své jméno, byla chyba. Mohlo by ho to dostat do ještě horší situace, i když netušil, co ještě horšího by ho mohlo potkat. Přesto se v současně v danou chvíli před jeho zrakem tváře rodičů, jeho dívky i všech blízkých lidí z jeho rodného města.

„Pomozte mi..“ chraplavě zaprosil. Ta záhadná žena přistoupila k němu a laskavě nad ním sklonila hlavu: „Ráda vás poznávám. Jdu kamkoli, abych poskytla služby, které by klient mohl potřebovat. Jsem Luna Laureleyová z písařské služby.“

Nežli se ti tři vojáci vrátili zpátky do reality a sáhli po zbrani, už jim hrozila obrovskou sekrou. Její zbraň byla větší nežli průměrná výška člověka, a přesto ji za křehká žena oběma rukama zvedla a držela výhruzně nad svou hlavou, jako by nic nevážila. Muži se zachvěli strachem a couvli.

„Kdo to sakra je, ta ženská? Prostě ji zabij!“

Zabij ji!“

„Ch..chcípni, chcípni, chcípni, mrcho jedna!“

Výstřely se ozvaly současně s jejich zuřivými výkřiky, ale ona zůstala nezraněná se sekerou stále výhružně zvednutou nad hlavou.

„Jdu na to..“ tiše zašeptala, přeskočila Roberta a vrhla se směrem k vojákům. Ačkoli působila drobně a křehce, všechny její výpady byly zuřivé, divoké.

Přestože byl Robert v zoufalém stavu a takřka znehybněný, toužil vidět boj natolik, že se mu podařilo alespoň pootočit hlavou do té míry, že vše mohl pozorovat. Vypadalo to, jakoby ta žena tančila rondo, ale ve skutečnosti pouze švihala sekerou směrem k těm třem zabijákům. Její technika boje působila bizarně. Chránila se před útoky tím, že čepel používala současně jako obranný štít. Potom zvedla sekeru do výšky a točila se přitom bleskurychle na patách.

Muži se brzy nedokázali ubránit před jejími ladnými, ale naprosto přesnými a silnými pohyby a nakonec to v hrůze před ostřím sekery svištícím nad jejich hlavami vzdali a začali v panice ustupovat. Ta žena vládla všemi variacemi jakéhosi dávného rituálního bojového umění, které Robert nikdy předtím neviděl. Jejich samopaly byly v krátké době rozbité špičkou rukojeti sekery, jako kdyby to byly dětské hračky. A když ti muži byli nakonec sami zasaženi tou nemilosrdnou rukojetí, padli na kolena.

„Ona je monstrum!“ zařval jeden z nich, a potácivě se dal na útěk do tmy. Nikdo si ho nevšiml. Žena dál bojovala se zbývajícími dvěma muži, jako by byla nějaký stroj.

„Ta... zatracená ženská! Chcípni!“, snažili se ti dva nabít znovu převahu, ale bylo to marné. Ona rychle pokračovala ve svých výpadech, kteří už měli jen pistole, a slepě stříleli do tmy. Houkala a máchala sekerou a lehce se vyhýbala kulkám. Nakonec jednoho prudce koplá přímo do obličeje, až se zapotácel a také se začal dávat na útěk. Rozdíl sil byl ohromující. Situace by se jistě nijak nezměnila, ani kdyby proti ní stálo více vojáků. Moc té ženy spočívala neotřesitelně v její rychlosti, mrštnosti a v sekeře, kterou držela.

„Proč.. nepoužívá ostrou čepel? pomyslel si Robert. S takovou brutální zbraní mohla už dávno všechny zabít. Ale ona to neudělala. Třeba ty muže zatlačovala, žádná rána, kterou s takovou jistotou rozdávala, nebyla smrtelná. Bitva neměla dlouhého trvání. Poté, co nakonec donutila k ústupu posledního z nich, vrátila se k Robertovi. Přidřepala si k němu a řekla: „Omlouvám se za to čekání.“ Tehdy si Robert všiml že žena, která si říkala Luna Laureleyová, má tvář s ještě dětskými rysy, její postava ale už připomínala dívku a její krása budila dojem zralejší ženy.

„Ona je asi tak stará jako já?“ pomyslel si Robert a řekl: „D-Děkuji... že jsi mě zachránila.. Ja-Jak... mě znáš?“

„Pane...“, Luna se nadechla, aby něco řekla, ale pak se zahleděla na Robertovo zubožené tělo, vytáhla ze své brašny sadu obvazů a začala mu obvazovat rány. A mezitím vysvětlovala: „Žádal jste si přece o mne. Kontaktoval jste písarskou službu poté, kdy jste viděl naši reklamu, je to tak? Poplatek za službu už byl taky zapla-

cen.“

Robert zapátral v paměti. Najednou se mu i přes slabost způsobenou ztrátou krve a zraněním, vybavil reklamní leták na vývěsce v jednom baru, kde popíjel s ostatními vojáky. Bylo tam uvedeno, že písarská služba přijde kdykoli a kamkoli... Ještě teď se při vzpomínce poušmál nad tou propagační frází. Potom si Robert vybavil, že pak tuto službu skutečně kontaktoval jako trest za to, že prohrál v karetní hře. Zavolal, a stálo ho to horentní sumu peněz. „Jaký typ písáře si přejete? Vyřídíme jakoukoli vaši žádost,“ ozvalo se tenkrát ve sluchátku a Robert bez přemýšlení odpověděl: „Chtěl bych oslnivou krásku, která by mohla za mnou přijít do první linie.“

„Upozorňuji vás ale, že doručování potřebné služby do nebezpečných oblastí je obzvláště drahé.“

„Neexistuje způsob, jak to zlevnit?“

„Relativně levnější je, pokud si službu pronajmete minimálně na jeden den.“

„OK, dobře. Nadiktuji vám číslo svého účtu...“ To bylo vše. Vzápětí už o tom nevěděl, objednávku nezrušil a na vše zapomněl, protože byl značně opilý. Ani lidé, kteří tam s ním pili, si druhý den nic nepamatovali.

„Nemyslel jsem si, že... skutečně přijdete... Navíc, taková krásná křehká žena sama uprostřed bitevního pole... Jsi přesně taková, jakou jsem si představoval a požadoval...“

Jak se Lunina postava odrážela v jeho očích, měl dojem, že se setkal s andělem.

„J-Jak.. jsi věděla, kde jsem?“

„Tajemství společnosti. Na to vám pane nemohu odpovědět.“

Protože ho tak úsečně odmítla, ztichnul a už se nevyptával. Pokud se ale tohle dokázala zařídit jakási pouhá písarská korporace, jaké se za tím muselo skrývat „tajemství společnosti“?

„Prozatím, pane, musíme odtud okamžitě pryč. Bolí vás tělo? Prosím, vydržte.“

„Ne, nebolí to.. prostě je mi jen veliké horko.. To je... pravděpodobně... se mnou dost špatné, že?“

Na Robertovu slzavou otázku Luna nedokázala odpovědět. Po chvilce ticha uložila sekeru do držáku připraveného kolem těla a objala pevně Roberta: „Na chvíli musím s vámi zacházet jako se zavazadlem. Prosím, vydržte to.“ Pak ho zvedla ze země, tak snadno, jako by byl jen pířko, sevřela ho do náruče a vykročila na cestu. Navzdory tomu, že byla žena a on muž to připomínalo, jako když silný svalnatý hrdina nese princeznu.

Od té chvíle byly Luniny pohyby už jen rychlé a účelné. Robert se sice bál, co by se stalo, kdyby narazili znovu na nepřítele, ale současně cítil, že se to nestane. S tou ženou se cítil v bezpečí. Luna očividně od někoho dostala pokyny, protože po krátké době dorazili k opuštěné chatě. Luna bez váhání vešla dovnitř.

„Je to tady opravdu bezpečné? Není to tak, že se se tu budeme muset skrývat navždy?“ pomyslel si Robert. Cítil, že mu odcházejí poslední zbytky sil a že už dlouho nevydrží. Třebaže mu Luna poskytla první pomoc, krvácení nepřestávalo. Pokud by to bylo možné zastavit, už by se to určitě zastavilo. Zranění byla zcela jistě mnohem závažnější.

„Ukryjeme se tu na jen na chvíli.“ řekla Luna a

opatrně ho uložila na podlahu. Vnitřek chaty byl pokryt paučinami a prachem. Luna se prohrábla ve své brašně a vytáhla deku.

„Je toho.. . ještě hodně... toho, co máš uvnitř?“ zeptal se.

Koutek Luniných rtů se mírně zvedl v náznak úsměvu. „Nepetejte se, ano. Šetřete silami.“ Pak Roberta opatrně do pokrývky zabalila.

„Je mi... dusno...“

„Později se ochladí.“

„Vážně je to tak?“

„Pravděpodobně. Bylo mi to řečeno,“ znělo to jako slova někoho, kdo vě, co bude a kdo viděl umírat nespočet lidí.

Robert byl přes svou značnou slabost stále více zaujatý Lunou. „Kdo to vlastně je? Odkud pochází a jaká je její minulost? Jak je možné, že je tak silná?“ V jeho mysli kroužilo mnoho otázek, ale to, co vyšlo z jeho úst, bylo něco úplně jiného: „Mohlo by mě to vaše telekomunikační zařízení dostat zpátky do mé země?“

Lunin výraz ztuhl. „Ne, bohužel. To není možné.“

„Pak, znovu prosím... Mohla bys prosím... napsat místo mě dopis? Napiš dopis. Přišla jsi jsem.. protože jsem si tě objednal, že? Tak teda napiš ten dopis. Koneckonců cítím.. že brzy odejdu... takže chci napsat dopis,“ hrdlo mu začalo vysychat a poté poměrně dlouhé promluvě se silně rozkašlal.

Luna, když viděla, jak se na jeho rtech objevila krev, přikývla. „Rozumím, pane.“ Vytáhla z tašky papír a pero, položila si oboje na klín a řekla Robertovi, že může začít diktovat...

„První dopis bude ... mámě a tátovi, asi...“ Pak pomaloučku, s přestávkami, začal Luně předávat všechno, co chtěl sdělit rodičům. Mluvil o tom, jak je jim vděčný, že ho vychovali s tak velkou láskou, jak ho naučili hrát baseball, jak se o něj jistě velmi obávali, když musel do války a jak jim bylo těžko, když nemohli spolu komunikovat. Mluvil také o tom, že je to pravděpodobně jeho poslední dopis a že jim chce vyjádřit svou vděčnost a poděkovat za vše, čím pro něj byli a jak je měl rád.

Luna jeho slova zachytávala a rychle je předávala na papír. Občas mu napsané přečetla a zeptala se ho, zda jsou použité výrazy dostatečně dobré a vystihují to, co chtěl říci. Robert nebyl dříve schopný psát častěji svým rodičům kvůli tomu, že nebyl příliš dobrý v písemném vyjadřování svých myšlenek. S Lunou to ale bylo jiné. Slova se v jeho mysli rodila lehce, jedno za druhým – a vše, co chtěl a potřeboval svým rodičům říct, řekl.

„Mami... i když jsem ti slíbil, že se ze mě stane profesionální baseballový hráč.. Hlavně kvůli tomu, abych pro tebe získal peníze na obnovu našeho domu... nepovedlo se mi to. Je mi to líto... Tati.. Tati, chtěl jsem, abys sledoval ještě více mých zápasů, a byl na mne pyšný. Byl jsem opravdu šťastný.. Vždycky, když jsi mi řekl, jak se ti líbilo, to, jak hraju... Já... vlastně jsem začal s baseballem jen proto, že jsem chtěl, abys mě chválil. Mám pocit, že kdyby bylo ještě něco jiného, v čem bych byl dobrý a za co bys mne chválil, dělal bych to stejně, se stejným zaujetím... Mami, tati, neznám žádné větší štěstí.. než že jsem se narodil jako váš syn... Proč to všechno? Nevím. Proč to musí takhle končit? Vždy jsem... byl tak šťastný..., prošel jsem si

spoustou těžkých, hrozných věcí.. ale.. ale nikdy jsem si nemyslel, že takhle zemřu.“

I když ho jeho rodiče nikdy neučili, jak zabíjet...

„Nemyslel jsem si, že se tohle stane. Jako normálně... normálně.. si všichni mladí lidé si představují, jak se stanou dospělými, najdou si někoho koho milují, vezmou se, budou mít děti.. Já-já.. já.. myslel jsem si, že se o vás dokážu až zestárnete postarat. Nemyslel jsem si.. že mě zastřelí, aniž bych věděl proč... a zemřu v cizí zemi tak daleko od vás. Omlouvám se. Jsem také smutný.. ale vy dva budete jistě smutnější. Měl jsem se k vám bezpečně vrátit.. Živý, zdravý... protože jsem váš jediný syn. Měl jsem... se vrátit. Ale.. Nevrátím. Omlouvám se. Promiňte...“ Ztichl a potlačoval dojetí. Nemohl se vyrovnat s pomyšlením, že už nikdy neuvidí své rodiče. A cítil se přitom tak provinile, že jeho slzy opakovaně zastavovaly jeho slova.

„Pokud... se vy dva znovu narodíte... a stanete se manželským párem, chtěl bych... abyste mě znovu přivedli na svět. Prosím. Neměl jsem v úmyslu, aby to takto skončilo. Chtěl jsem... stát se šťastnějším.. měl jsem vám dvěma... ukázat své štěstí ... měl jsem udělat šťastnými já vás. Tak se prosím. tati a mami, modlete taky za to, abych se stal znovu vašim synem. Udělejte mě znovu vašim synem... prosím.“

Luna vše pečlivě, slovo od slova zapisovala. Během jedné pauzy, kdy sbíral síly, mu řekla: „Mohla bych je vaše slova zpřesnit, uhladit, ale domnívám se, že bude lepší, když bude dopis obsahovat všechno, i tenhle váš způsob mluvy.“

„Do..opravdy? Bude to v pořádku.. i bez hezčích slov?“ zeptal se namáhavě.

„Ano... myslím, že takto... je to mnohem lepší, protože to je autentické, tak upřímné.“

„Když to říkáš takhle, tak to teď taky trochu cítím...“, namáhavě chraplavě se zasmál a vykašlal více krve.

Luna mu jemně otřela rty už krví nasáklým kapesníkem: „Je ještě někdo, komu byste chtěl napsat? Jsem připravena...“

Když s takovou naléhavostí vyzván, na chvíli ztichl. Jeho vnímání okolního světa už bylo hodně rozmazané. Lunin hlas se mu už také hodně vzdálil. A potom mu svítilo: Pokud na něj Luna takto spěchala, musel asi vypadat hrozně, a smrt už musela být hodně, hodně blízko.

Najednou před jeho vnitřními očima zazářil úsměv prosté dívky s vlasy spletenými do copánku a a očima plnými dychtivosti mládí.

„Colette...“ zašeptal její jméno a pocítil, jak ho jeho láska celého pohltila.

„Slečna Colette... Tenhle dopis bude pro ni. Je to tak? Je z vašeho města?“

„Ano. Pokud to doručíte společně s dopisem pro mé rodiče, měla byste se pak dozvědět, o koho jde. Je to kamarádka z dětství, ze sousedství. Známe se od malička, vyrůstali jsme spolu. Byla jako má malá sestra... ale poté, co mi vyznala svou lásku, jsem si uvědomil, že se mi pravděpodobně... také hodně líbí, a že mi

není lhostejná. Ale.. přišel jsem sem... aniž bych udělal cokoli, co mladí v tomhle věku dělají... Chodit a milovat se s kamarádkou z dětství je trochu trapné.. Haha, měli jsme... se alespoň políbit... , měl jsem ji obejmout a říci jí, jak moc ji miluju...a já to neudělal. Teď je mi to tak líto. Upřímně bych byl rád, kdybych to mohl udělat... Nikdy předtím... jsem to neudělal.“

„Přenesu tyto vaše pocity do dopisu. Pane, jen trochu více.. prosím, snažte se,“ Luna pevně sevřela Robertovi ruku.

On už ale nebyl schopen cítit její teplo nebo dokonce její dotek. Začal znovu plakat.

„Určitě.“

Když s vypětím posledních zbytečků svých sil uspořádal svoje mlhavé myšlenky, začal znovu přerývavě mluvit: „Colette, jak.. se máš?“ Důvod, proč začínám tento dopis takovým neformálním pozdravem.. je ten, že nechci, abys cítila... jak umírám.

Zajímalo by mě... jestli se cítíš.., taky tak osaměle... jestli ti vadí, že tam s tebou nejsem. Byl by to však pro mne problém.. pokud by se ukázalo, že pláčeš každý den... ale já... už jsem viděl tvou plačící tvář... ještě když jsme byly děti... a je to tak dojemné, takže bys neměla... plakat před jinými muži,“

Vzpomínky na čas, který s ní strávil, se mu přehrávaly jedna za druhou,

„Zajímalo by mě, jestli si pamatuješ... když jsi mi vyznala lásku. Já byl tenkrát ještě moc mladý, nezkušený, nevěděl jsem jak reagovat... a tak.. jsem ti neuměl říci, že tě... taky... moc miluju. A tys... mi tehdy řekla... abych na to zapomněl... jenomže, víš, já si tu chvíli pamatuju... pořád... a víš.. já... já... jsem byl... tehdy opravdu... opravdu... opravdu... hodně šťastný.“

„Způsob, kterým ses usmála na mne v mém náručí, se zarudlými tvářemi.. Byl jsem opravdu... tak šťastný...“

Znovu a znovu se mu vybavovala její tvář, její postava. Před očima mu běžely obrázky z doby, kdy byla ještě malá, byl tam čas, kdy si nechala svoje vlasy dorůst... Doba, kdy se měnila v dívku, a pak v ženu... V ženu, kterou Robert hluboce miloval už od okamžiku kdy se prvně potkali, a pak po všechny hodiny a dny, které spolu strávili.

„To byl pravděpodobně... vrchol.. mého života... vážně. Vlastně nic jiného si nepamatuji. Mnohem víc... než když jsem... vyhrál turnaj v baseballu... nebo když mě chválil můj táta... tak tohle mě udělalo... nejšťastnějším.. Colette. Moje Colette.

A ze všeho nejvíc, když jsi mi řekla, že jsi... že jsi byla do mě zamilovaná.“

Tohle Robert slyšel poprvé od někoho jiného než od rodičů. Slyšel, že je milován, bez jakéhokoli zaváhání.

„Abych pravdu řekl... býval jsem... viděl jsem tě jen jako malou sestru... ale ty jsi... byla příliš roztomilá, takže... ses mi zalíbila víc... od nynějška... budeš ještě nádhernější, že? Aaach, už teď na tebe moc žárím. Na lidi, kteří to budou moci vidět... Kdybych mohl... chtěl bych... tě... udělat.. svou manželkou... a chtěl bych, abychom... byli už jen pořád spolu. Postavil bych pro nás malou chatu... na venkově, pro tebe. Milo-

val jsem tě. Miluju tě... Colette.“

„Aah, moje roztomilá přítelkyně. Kdybys tu tak teď byla vedle mne... Colette, nechci zemřít...“

Slyšel, jak Luna sedící vedle těžce dýchá a zdálo se mu, jakoby přitom plakala...

„Colette, chci.. se vrátit k tobě. Moc se chci vrátit!!!“

„Aah.. moje hlava.. . Postupně se mi ... rozpadá. Neeee, ještě ne...“

„Chci, chci se vrátit... k.. tobě...“ Robert už nedokázal udržet oči otevřené. Ale pokud by se zavřely, cítil, že jeho myšlenky a slova také přestanou.

„Colette...poč..kej.. i když... je to jen... moje duše... vrátím se... všechno bude... v pořádku, když nejsem... tvůj jediný.. jen počkej. Jen.. nezapomeň... nezapomeň... že jsem byl první muž.. kterému jsi vyjádřila svoje city. Já... také... nezapomenu. Dokonce i, ano, dokonce i za branami nebe... nezapomenu... Colette... nezapomeň na mě.“

„Luno, je to.. všechno napsáno? Ach.. ne.. moje.. oči se už... neotevřou. Luno.. svěřuji ti.. můj dopis.. a děkuji... za to, že ji mě... zachránila... proto, abych ještě mohl říci, co jsem říci chtěl... děkuji, že nejsem sám.. nejsem...sám...“

„Jsem tu. Jsem přímo tady, u vás. Jsem na vaší straně.“

„Prosím... Prosím...dotkni se mě...“

„Jsem tu, pořád vás držím za ruku.“

„Ach.. nějakým způsobem... je to.. pravda.. ochladilo se. Je to... pravda... je mi... zima.. je..mi... hrozná zima...“

„Trochu vás pohladím po ruce. Je to v pořádku. Ano, je tu zima. Ale skončí to. Brzy se ocitnete na teplejším místě.“

„Cítím se... tak osaměle...“

„Nebojte se. Nejste sám. Bude to v pořádku. Pane, je to v pořádku,“ Lunin hlas zněl trochu bolestivě, a do Robertových uší už zazníval z velké dálky.

Vědomí ho opouštělo. Postupně ztrácel přehled o tom, kde je. Kde to bylo? Proč měl v té chvíli tak nejasnou mysl?

„Tati... Bojím se.. mamí, z nějakého důvodu.. nic nevidím... Je to tak děsivé... Mamí..., jste tady? U mě:“

„To je v pořádku,“ slyšel z dálky, jak ho někdo laskavým hlasem ujistil, Robert se uklidnil, a dokonce se trochu usmál.

Nežli ho vědomí opustilo úplně, řekl slova, která chtěl říct bez ohledu na to, co mu ještě zůstalo v ústech:

„Colette... polib... mě... Měl jsem... tě tenkrát políbit. Ale.. vždycky jsem byl příliš v rozpacích... tak jsem jen doufal, jestli bys to nemohla udělat ty. Teď? Ano, políbíš ... mne?“ Krátce poté se mu zdálo, že ucítil na svých rtech dotyk jiných rtů.

„Aaach, podařilo se mi nakonec políbit se s dívkou, která se mi líbí.. Colette, děkuji. Děkuji.. Pojdme.. se potkat znovu.“

„Dobrou noc, pane,“ jemný ženský hlas se ozýval jakoby ze strašné dálky. Nebyl si jistý, kdo ten „někdo“ je, ale naposledy Robert pronesl šepotem lehkým jako dech: „Děkuji ti.“

Luna jemně prsty sevřela napsané dopisy mladého muže, který před ní právě v této chvíli zemřel, a opatrně je zabalila do tašky. Potom pevně vstala, vylovila z brašny komunikační zařízení a oznámila: „Vracím se. Uvedte mi, kde je další místo přistání naší přepravní jednotky... Mohla bych požádat o změnu? Toto je také moje sobectví, ale.. Uhradím samozřejmě všechny náklady na dopravu, takže prosím.. nechte mě sebou vzít... jednoho mrtvého muže...“

Na její tváři se neobjevila při těch slovech ani jedna slza.

„No, když mi tvrdíte, že to nelze, tak tedy nelze. Ale.... Ano, já rozumím. Ale jak víte, ne vždycky dělám takové věci, takže... Ano, prosím. Děkuji vám mnohokrát,“ mluvila stručně, chladně, nezaujatě, jako by byla v kanceláři a vyřizovala běžný obchodní hovor.

Když znovu zvedla již bezvládné tělo Roberta Aubella a vyšla s ním z chaty, tentokrát se jí šlo mnohem lehčeji. Vůbec se neobtěžovala krví, která vytékala stále z jeho ran a zanechávala na jejím bílém oblečení velké skvrny.

„Pane, nebojte se. Odvezu vás domů,“ zašeptala do ucha chlapci, který se ve smrti trochu usmíval.

„Určitě. Nemějte strach, pojedeme spolu k vám domů...“ v její jinak bezvýrazné tváři se jen její rty mírně třásly, „Už se nikdy se nebudete cítit osaměle.“

Objala pevně svými rukama mladíka a tiše s ním vyšla z chaty. Z okolních hor bylo stále slyšet třaskavé výstřely a výkřiky, ale Luna se ani jednou neotočila.

Písařská a poštovní společnost měly blízký vztah. Normálně by dopisy sepsané na frontě s klienty písaři doručovali poštovní doručovatelé, ale protože autor těchto dopisů pocházel ze vzdálené země, doručila je písařka osobně.

S Robertovým tělem v náručí dosáhla Luna cíle. Byla to krásná zemědělská oblast obklopená zlatými a růžovými poli. Rozhlížela se kolem a dala v duchu plně za pravdu Robertovu tvrzení, že jeho rodiště je bukolické město, tak nádherné, jak si lze jen představit. Pociťovala v sobě lítost nad tím, jak ten umírající mladý muž tak velmi toužil se do něj vrátit. A když vyhlédla z okénka kočáru, ve kterém se ocitla a se kterým teď stále s Robertovým tělem městem projížděla, každý kolemjdoucí ji srdečně pozdravil.

S těžkostí v srdci si uvědomila, že to do té něžné přátelské země, do toho krásného města, přináší smutek a smutnou zprávu.

Prvním jejím cílem byl Robertův rodný dům. Ze dveří vyšel starší manželský pár. S nesmírnou něhou jim předala tělo jejich mrtvého syna a také dopis, který jim napsal. Oba se bolestně rozplakali, matka i otec dlouho objímali svého syna, kterého teď mohli alespoň v rodné zemi důstojně pohřbít. Potom si přečetli dopis, a jejich bolest se trochu utišila. Luna jim poté podrobně vyprávěla o posledních okamžicích jejich syna, hlavně o tom, jak byl statečný, jak moc je miloval a jak na ně do svých posledních tady na zemi myslel. Na nic nezapomněla. Naslouchali jejím slovům, která byla jako hojivá náplast na velikou ránu v jejich srdcích. Zdálo se, že se všem obraz posledních chvil jimi milovaného chlapce nesmazatelně

vtisknul do jejich srdcí, a oni si tehle obraz v sobě ponosou také až do konce svých dnů

Dalším cílem byl domek nedaleko, kde bydlela Colette, Dívka, jejíž iluzi si Robert těsně před svým odchodem vyvolal. Také ona byla doma, také ona se s pláčem přijala z rukou Luny Robertův poslední dopis.

Dívka se po přečtení Robertova dopisu zhroutila.

„Proč? Proč vlastně musel zemřít?“ zeptala se se zoufalstvím v hlase Luny.

Ta mlčela, a na žádnou z otázek neodpověděla. Odpověď na ně neměla. A tak jen mlčky vzala Colette kolem jejích útlých ramen a dala tak průchod její bolesti. Třeba jindy dokázala slova najít a říci, tentokrát jí došla. Když se pak otočila k odchodu, tak se k ní ta plačící dívka ještě jednou vrhla a prudce ji objala.

„Děkuji. Děkuji vám. Za všechno!“

Luna byla v rozpacích. To byla nečekaná věc.

„Nikdy.. nezapomeneme na vaši laskavost.“

Lunino tělo, jakoby nebylo zvyklé na to, že jí někdo obejmě, ztuhlo a trapně sebou škublo.

U dveří Colettina domu se objevili Robertovi rodiče, kteří sem pomalu došli.

„Děkujeme vám taky moc za všechno, za to, že jste nám přivedla Roberta zpátky...“

V Luniných jasně modrých očích se z toho přívalu citů od jí neznámých lidí objevil zmatek.

„Děkuji. Také já vám všem děkuji,“ řekla jen rozpacitě. Dívala se přitom upřeně na plačící ženu, která jí teď horoucně vyjadřovala svou vděčnost – na Robertovu matku. Pro Lunu to bylo takřka nesnesitelné. Také se pokusila trochu nemotorně tu starší paní zdrcenou žalem obejmout a slabým zajímavým hlasem pronesla:

„Ne... prosím, neděkujte mi. Byla to moje práce, moje povinnost... Ne.. Neděkujte mi, prosím...!“

Až nyní rysy jejího obličejce povolily a z velkých modrých očí vytryskl také proud slzí. Celý oceán slz...

A volně jí stékaly po hladké bílé tváři.

„Omlouvám se vám všem...“, vyšlo najednou z jejích rtů. Odpusťte mi. Nedokázala jsem... nemohla jsem ho ochránit. Udělala jsem, co bylo třeba, ale bylo už příliš pozdě... Je mi to moc líto.“

To nebyla slova frontové profesionální písařky Luna Laureleyové, to bylo vyznání ale mladé rozjitřené dívky.

„Omlouvám se... Za to, že jsem ho nechala zemřít.“

Nikdo z přítomných na to nic neřekl. Nikdo z nich ji neobviňoval. Ani Colette, která stále ještě hlasitě bědovala a dokola kladla otázku: „Proč?!“. Ani tahle dívka s těžce poraněnými city nepovažovala Lunu za vinou z Robertovy smrti.

Nakonec se všichni objali a v tom vzájemném sevření sdíleli svůj smutek.

„Omlouvám se...“, Luna se ještě jednou pokusila o omluvu, ale místo toho ji Robertův otec jemně, jen lehce přikryl dlaní ústa a mlčky zavrtěl hlavou.

„Děkuji...“

Nikdo ti nic nevyčítal, Luno Laureleyová.

Robert se vrátil domů!!!

Mika Le